

BIBLIOTECARU Nº 1 ANTI SEMITA

PRIMEJDIA EVREIASCA

ȘI

APĂRAREA NAȚIONALISMULUI

15 Ianuarie 1901.

20 bani Numărul

PRIMEJDIA EVREIASCĂ

ȘI

APĂRAREA NAȚIONALISMULUI

1. Scopul Alianței Israelite.
2. Viitorul României a Evreilor.
3. Decăderea religiei.
4. Pericolul evreesc.
5. Apărarea românismului.
6. Impopularizarea României.
7. Apel către Români.

BUCUREȘTI

EDITURA ZIARULUI „APĂRAREA NAȚIONALĂ”

1901

TIPO-LIT. SOCIETATEI „TIPARUL“

STRADA COVACI, No. 14.

**Execută cu cea mai mare acurateță orî-ce
lucrări atingătoare de această branșă.**

PREȚURI MODERATE

Deși cele mai multe din numerile acestei bibliotecii, vor fi scrise de scriitorii noștri de valoare și câte odată de celebritățile streine, totuși acei cari simt în adevăr românește, cari se interesează de soarta poporului nostru și cari au și talentul de a scri, pot să trimeată orî-ce scriere cu privire la scopul urmărit de noi și arătat în prefață.

Materia poate fi foarte variată, se primește orî-ce lucrare, scrisă într'o limbă cu adevărat românească și relativă la orî-ce poate interesa pe poporul nostru, ca parte economică, religioasă, patriotică, etc.

Manuscrisele se vor trimite *Comitetului de redacțiune al Bibliotecii Antisemite* și pe adresa acestui diar.

PREFAȚA

Publicând astă-di primul număr al „Bibliotecei antisemite“, datori ne credem a da câte-va explicațiuni asupra scopului ce urmărim, asupra câmpului de activitate ce se întinde înainte-ne și asupra mijloacelor noastre de luptă.

„Biblioteca“ se adresază tututor bunilor Români cari doresc a vedea patria lor fericită, pe calea unei reale propășiri și liberată cu un minut mai înainte de greul jug strein al aservirei economice.

Ea voeste să deștepte luarea aminte a celor în drept, că a sosit timpul pentru Român să fie stăpân în țara lui, să-și vadă singur de nevoile lui, să umble cu propriile lui picioare și să nu mai lase pe mâna streinilor, ori-care ar fi ei, comerciul, industria, artele, meseriile și agricultura.

Ea doresce să răspândescă tocmai în mijlocul păturei celei însemnate a poporului, a țărânilor, principiile cele bune de economie, de îngrijire a corpului și a sufletului, virtuțile sufletești și morale care fac tăria națiilor și le dau superioritate față de nemurile înconjurătoare.

Ea voesce să lupte în fine prin puterea tiparului, prin formarea convingerilor, prin răspândirea adevărului, făcând pe toți Românii să înțeleagă că față de invasiunea dîlnic crescîndă a Evreilor, față de mijloacele lor necinstite de luptă, față de urale de rasă și de credințe, — nu este datorie patriotică mai mare de împlinit, nu este silință mai nobilă de cheltuit, de cât împotrivirea îndrăsnită dar cumpănită și în marginile legilor, contra vrăjmașului care te atacă pe nesimțite, care te cuceresc fără de arme, care-ți suge forțele până te lasă sărac în țară bogată, strein în casă părintească, rob la cei fără de patrie și fără de lege.

„Bibliotecă antisemită“ o punem sub sprijinul tuturilor Românilor patrioți, cari cred în viitorul nemului lor și cari doresc a lăsa copiilor lor o patrie din ce în ce

mai tare, din ce în ce mai luminată și mai bogată, din ce în ce mai conștientă de de înalta-i menire.

„Biblioteca“ va apărea în mici broșuri, pe un preț cât se poate de redus și va îmbrățișa întregul domeniu economico-național. Subiectele vor fi tratate într-o formă limpede și ușoară, într-o limbă cât mai românească, adresându-ne la scriitorii noștri de valoare și câte-odată și la celebritățile streine.

Cu așa scop și cu așa mijloc dat am drumul primului număr al „Bibliotecei antisemite“ și salutăm zorii albi ai secolului XX-lea ca ziua deșteptării economice și naționale a nemului românesc, cu încrederea tare ce o dă cauza stîntă, a căreia apostoli suntem, că vom învinge.

Comitetul de redacțiune
al
BIBLIOTECII ANTISEMITE

I Ianuarie 1901.

PRIMEJDIA EVREIASCA ȘI AFARAREA NAȚIONALISMULUI

I. Scopul Alianței Israelite

O națiune trebuie să fie în tot-d'auna și în orî-ce moment gata spre a se putea apăra. Bunurile ce-î pot fi amenințate, sau de către dușmanii dinăuntru, sau de către cei din afară, sau de către cei dinăuntru în unire cu cei din afară, sunt:

1) Teritoriul, baza existenței sale; 2) Autonomia; 3) Intregimea ca popor unit prin limbă, religiune, prin tradiții, moravuri și aspirațiuni; 4) Instituțiunile culturale de tot felul: școala, biserica, 5) avuția publică sau particulară; 6) diferitele ramuri de activitate socială și națională; și al 7) drepturile cetățenești.

Toate aceste lucruri pe care se reazămă existența noastră din present, existența noastră din viitor, tot progresul și înflorirea națiunii noastre, ne sunt amenințate de ovreimea din țară, în unire cu cea de pe tot globul.

Ei voesc și sunt hotărâți să ne cucerească toate bunurile noastre, să se instaleze aci în țară, ca cuceritori, întemeindu-și aci un centru mare și puternic jidovesc, de unde apoi tot întărindu-se, să poată mai mult a-și îndrepta forțele spre descompunerea și cucerirea și a altor națiuni.

Acesta este planul și scopul Alianței Izraelite.

Un popor care nu știe și nu poate a se apăra, un popor peste care poate călca ori și cine, este un popor de nemernici, care nu merită să trăiască de cât numai ca robi, sau slugi supuse.

Românii și-au apărat în alte timpuri grele teritoriul și bunurile cu vitejie și jertfe mari, în vremuri, când conștiința națională nu putea fi deșteptată într'un grad mare; dar astăzi să nu fie oare cu putință o deșteptare universală a Românilor contra pericolului jidovesc. Eu nu o cred aceasta, căci

atunci ar trebui să cază blestemul aceloră ce sunt astăzi copii și blestemul copiilor, copiilor noștri asupra noastră, căci ne-am arătat nepăsători față de cea mai mare datorie: *grija de viitor*.

Să se știe, să avem pururea înaintea ochilor! că evreu amenință cu cea mai mare pismă și răutate, teritoriul patriei noastre, urind independența noastră ca stat. Ei știu, că atât timp, cât Românii vor exista ca țară independentă, vor putea opune, ca stăpâni aci, rezistență mare, întemeierii și desvoltării mulțimii de ovrei, îngrămadită aci din toate părțile lumii.

II. Viitoarea Românie a Evreilor

Prin defăimarea înaintea lumii a Românilor din Regat și prin trădările lor continue, a stării de lucruri dinăuntrul țării, ei întuneca splendoarea Regatului nostru; cine știe, dacă la ocazie nu i-ar periclita chiar existența.

Ei atacă neconținut art. 7 din Constituția țării și stăruiesc să dobândească drepturi politice în număr mare. Ovreii odată împământenți, au luat Românilor pe unul din cele

mai scumpe bunuri ale lor. Când Ovreiî ar ajunge înalți funcționari și deputați, Românii nu și-ar mai face legi pentru ei, ci Jidaniî și le-ar face pentru dênșii, cum le-o veni mai bine. În țeri cu mult mai mari și mai înaintate ca România, Ovreiî au ajuns aproape stăpâni, dar într'o țară ca a noastră, unde statul, și mai cu seamă particularii, n'au ajuns însă în starea aceea, ca să se țină alătura cu alții mai iscusiți în ale conservării.

Autonomia noastră are să fie atunci un cuvînt pentru Români și fapt pentru scopurile Jidovilor. Legi favorabile pentru țerani, cum ni le facem astă-dî, sau cum ni le-am putea face, îmbunătățirea soartei corpului didactic, îmbunătățirea soartei preoților, îmbunătățirea soartei meseriașului român, neînstreinarea pămîntului de către țeraniî ignoranți și fără pricepere, și alte cestiuni vitale în interesul poporului Român autochon vor fi luate în ridicol, pôte chiar periculoase pentru ordinea Statului de către Evreiî, miniștrii, prefecti, deputați și cine știe poate episcopi și mitropoliți.

Asociați pentru scopurile lor, între Români, au să găsească destui, atât între fi-

losofi, cât și între Românii pretinși oameni moderni și civilizați. Și astă-zî, aproape fiecare boer, sau Român-modern, își are ovreiu-l lui de casă, cu așteptare la împămîntenire; atunci, fie-care Evreu bogat, își va avea tot-deauna, în antreul palatului său, un boer, în așteptare de a fi împrumutat cu ceva parale; iar în curte alți Români-argați.

Iar fie-care Evreu mai sărac va avea câte o Româncă slugă, care să'i curețe casa și jidănașii de murdărie. De almintrelea, fără drepturi politice, exemple de felul acesta sunt destule de văzut și astă-zî mai cu seamă dincolo de Milcov, unde dragostea pentru jidani e mai de demult și mai mare din partea boerilor, boernașilor și Românilor-moderni moldoveni.

Și iar să se știe și să avem pururea înaintea ochilor, că Evreiî ne strică limba, introducînd cuvinte și forme de gândire, ce schimbă natura ei și o înpestritează cu elemente streine, întocmai cum ei au făcut în mare parte cu societatea românească. În multe școli și localități din Moldova, se poate încredința orî și cine și orî și când, că o însemnată parte din copii mai cu seamă

sunt influențați în vorbirea lor de toate zilele de *Evreii* cei mulți din acele locuri.

Nu mai pomenim aci de limba jidănească în mare parte a presei și în literatura, ce se publică de către scriitorii Evrei, în scop de câștig și conrupere a națiunii,

III. Decăderea religiei.

Slăbirea credinței religioase, respândirea Ateismului, a disprețului către biserica noastră creștină, este și aceasta tot faptă evreiască. Ei se servesc de toate mijloacele ca să nimicească legătura din Român și Român, pentru că știu bine, că incoherența morală între elementele unui popor, este ca el să se dea de-a-gata în mâiniile primului cuceritor. Un popor fără credință și fără tărie de moravuri este Sodoma și Gomora. Societăți omenești depravate și moralicește descompuse, nu pot exista.

Aceasta ne-o probează în de ajuns istoria. *Ovreii* știu aceasta prea bine și e de mirare, cum nu se vede și nu se recunoaște acest fapt, că *vreii* ne amenință și aceste două mari bunuri naționale, atât de esențiale pentru existența noastră ca neam. Să nu fie

prea târziu când ne-om deschide ochii la urmările acestei acțiuni pe nesimțite evreiești.

O mamă, Româncă din Moldova, fica uneia din cele mai distinse familii Moldovenești, femei cultă și distinsă în toate, își creștea copii românește și tot deodată și religios.

Intr'o zi fiind la masă mai mulți amici și, aceasta era în vacanța pascelor, întreabă această bună mamă pe cei trei băieți ai săi, care urmau la școală într'un renumit internat din Iași, dacă ei se mai închină seara și dimineața lui Dumnezeu, ca să le ajute.

Copii, strimțorați, de stăruitoarea întrebare a mamei, răspund înroșindu-se:

„Da, mamă, dar sub oghial, fiind-că rid de noi băieții cei-l'alți“.

La masă era și un jidov—liber-cugetător—un amic, om de afaceri al casei, care, luându-și aerul de om-civilizat și modern, intervine cu următoarele cuvinte mefistofelice între mamă și copii:

„Eă nu nu mă supăr de loc, că băieții mei nu mai țin la prostiile religiunii noastre mosaice. De câte ori n'am din pricina aceasta dispută cu nevasta mea, care e o bigotă“.

Evreul liber-cugetător mințise, căci el își creștea copii foarte religioși și-i ducea regulat la Sinagogă.

În urma acestor cuvinte, mama s'a întunecat, a întrerupt conversația, adresându-se către vecinul ei Român;

„Acești Iuși, care se insinuiază în sânul nostru cu viclenie, ne aduc un mare rău.“

E de mirare, cum în așa de scurt timp a putut să cază religiunea, să slăbească așa de tare credința, la un popor, care în trecutul său a dovedit atâta putere religioasă și respect către cele sfinte.

Cine alții a putut să strice pe Români așa de repede, slăbindu-le credința, și respectul pentru religiune și moravuri bune, dacă nu acești Iuși?

IV. Pericolul evreiesc

Când un popor nu mai are respect pentru trecutul său, și respect pentru așezămintele sale morale, el nu mai are aspirațiune, totul e de azi pe mâine.

De unde să fi venit în țara noastră zeflemisarea trecutului nostru, ridiculizarea a tot ce e românesc, a tuturor ideilor mari și acea

slăbire a încrederei în sine, dacă nu de la spiritul cel diabolic evreesc, ce a sugestionat în rău o parte atât de mare, a tinerimei noastre și a oamenilor noștri trecuți prin școli.

Evreii se alipesc de Român și ea niște satani îi pervertesc simțirea și cugetul lui.

Ași putea, să vă dau sute și mii de exemple, cum evreii strică și corup pe Românii noștri, încă neformați în de ajuns pentru viața cea reală a unui popor. — O mulțime de familii ruinate, centre sociale otrăvite de ei și o mulțime de tineri aduși pe calea răătăcirii de către acești vicleni și reutăcioși vinători de avuții și de mărire evreiască, sunt fapte ce pretutindenți se văd și se pot constata de ori și cine care are ochi și interes de neam.

Și încă să se mai știe și să avem pururi înaintea ochilor, că evreii au pus ochii pe toate instituțiunile noastre culturale, atât economice, cât și morale.

Pretutindenți ei caută să intre, să se vire în toate chipurile și prin toate modurile cu scop ca să apuce tot, sau dacă nu pot să distrugă tot, calomniind, înșelând, mințind, discreditând etc. și aceasta o fac nu numai evreii cei din țară, ci și cei din toată lumea.

Cum Românii nu o înțeleg nu o vedă aceasta, cum ei nu se pun în apărare serioasă, eu nu o pricep :

Câte-odată, când vezi nepăsarea cea mare a mulțimii, devii sceptic.

Despre trecerea avuției particulare la evrei și a avuției noastre publice la diferitele societăți ovrееști din streinătate și amestecul ovreilor pretutindeni, în toată activitatea noastră socială, nu îndrăznesc a vorbi, pentru că mi-e teamă, că voi desveli prea crude și prea întristătoare adevăruri, și care să nu ne găsească încă pregătiți pentru luptă și sacrificiile necesarii.

V. Apărarea Romînismului

Dacă cei convinși despre această stare de lucruri, de acest pericol, ne-ar întreba, ce e de făcut spre a ne apăra bunurile naționale pentru a nu cădea toate în mâinele jidovilor, le-am da următoarele răspunsuri :

1) Fie-care din Români, cu conștiința deșteptată și cu pricepere pentru interesele națiunii, să caute a face ca mai înainte de toate fie care Român să înțeleagă și să știe care sunt diferitele avuții ale țării lui, ce

însemnătate au și cât prețuesc aceste avuții acum în prezent și care este importanța lor în viitor.

Ca să poți apăra, trebuie să știi mai întâi ce ai de apărat și cât valorează ceea-ce aperi.

Apărarea inconstientă e o irupțiune numai, o irupțiune de forțe omenеști, fără scop, fără plan, prin urmare, fără rezultat. — Invățătorii poporului, preoții lui, precum și cei alți conducători au răspunderea cea mai mare de soarta lui.

Ei sunt datorii a educa tinerimea și a lumina societatea necontenit. — O educație și o deșteptare a centrelor românești, fără instruirea a fie-căruia în parte, asupra bunurilor naționale hotărîtoare de soarta sa, nu însemnează nimic, ci din contră, ambele aceste acțiuni a educațiunii și a deșteptării fac mai mult rău de cât bine.

Nimic pe lume, nici un alt scop, nici o altă idee, nu pot schimba marele principiu marele adevăr, că cea mai mare și prima datorie a fie-cărui om, este de a stărui și lucra pentru existența neamului său, pentru mărirea lui și pentru propășirea lui continuă, în toate direcțiunile.

Toate rădăcinile existenței unui individ, sunt adânc prinse în existența neamului său.

Aci nu e vorba numai de existența cea fizică, ci de întreaga existență a omului ca ființă sufletească, conștientă și legată de trecutul său, de prezent și de viitorul său, ca consecință a evoluțiunii sale istorice.

2) Familiile, oamenii speciali și instituțiile publice, fie-care om mai în vârstă, sunt dator să educa, să formeze, să pregătească sufletește și fizic, chiar și practic, tinerimea, pentru a se avea apărători efectivi ai țării și ai neamului. Și această preocupare a tuturor trebuie să fie stăruitoare, statornică și fără slăbire în acțiune, căci nimic nu strică mai mult un popor ca moliciunea, lipsa de energie atât în viața publică, cât și cea particulară.

Și petrecerile poporane trebuie astfel organizate, ca ele să fie tot în serviciul apărării naționale, în loc de petrecerile sălbatice și desfrânate, pe la cărciume, Duminecele și Sărbătorile, poporul trebuie să petreacă aceste zile, deprinzându-se cu tragerea la semn și mănuierea de arme, și cu ascultarea lecțiilor, conferințelor economice, morale, etc.

Omul nu e creat spre a se juca, ci e

creat spre a munci, a se odihni și a se înălța sufletește. Copiii se joacă fiind-că nu sunt încă oameni. Petrecerile sunt pierderi de timp, oboresc și ruinează mai mult decât munca. Un învățător unde-va, încheea tot-d'a-una studiul, Geografia țării românești, cu cuvintele: Aceasta este patria noastră, mama noastră a tuturor. Aceasta este temelul ființei noastre din trecut, prezent și viitor, pe această patrie trebuie să o ținem cu toată dragostea și cu toată virtutea; pe ea trebuie să o apărăm cu bărbăția și însuflețirea cea mai mare. Țineți minte, copii, și nu uitați cât timp va bate inima în voi și cât timp sufletul vostru va dori și spera, următoarele cuvinte: «Arma, mintea și virtutea, voi trei îngeri păzitori, cu voi trei nici odată nu mă tem de răpitori.»

Socot că acest învățător făcea bine, implantând în inimile copiilor, de la început, însemnătatea cea mare a patrii și a neamului. Cum e rostit copilul, de la început, de către cei care îl cresc, așa rămâne toată viața.

Primele sentimente, chiar fiind vre odată ispitit de rău, îl îndreptează la calea cea bună.

Și mai dăm încă și acest răspuns în legătură cu cele-lalte două: Un popor trebuie ținut ca să nu stea în loc și să cadă în lenevire. Activitatea unui popor trebuie ținută neconținut încordată. Nimic nu contribuie mai mult la ticăloșirea unui popor, ca lenea, lipsa de activitate.

Românii, în rugăciunile lor către Jupiter, cereau anume, ajutor și scăpare de păcatul cel mare al lenei și al indifferenței.

Tot ce se poate face mai bun într'un centru social este, ca să se introducă în el mobilitatea tuturor. Florența de acum 400 ani, ne dă cel mai bun exemplu de valoarea unei societăți, în care toți muncesc, toți au câte o artă, un meșteșug sau industrie în mână, sau câte odată și pe toate împreună.

Florența, în timpul acela, era cel mai minunat centru social din toată omenirea. Cei 50.000 locuitori ai Florenței, valorați mai mult de cât restul omenirii întregi, prin ceea-ce produceau și creau. Un istoric zice despre Florența, că era un roi de albine fără trântori. Cele câte-va familii aristocratice, ce mai rămăseseră, trăiau retrase de cetățenii Florentini. Acestea erau denumite ironic, *grande* sau *Tropo-grande*.

Toți Românii, care au astăzi un rol oarecare social și care pot influența prin cultura și învățătura lor asupra maselor și diferitelor elemente ce se ridică din popor, au datoria ca să lumineze pe cei neștiutori și inconstienți, asupra tuturor intereselor poporului, silindu-se să convingă un număr cât se poate mai mare de Români, că existența neamului românesc, atârână în mod hotărât de la puterea conștiinței naționale și de la gradul de dezvoltare culturală a neamului, față cu cele-lalte popoare.

În prezent, în timpurile noastre nu e stăpân, acela care se reazemă pe drepturile din trecut, ci acela, care e în stare să apere, să întărească și să îmulțească aceea ce are. Orî ce avere și orî ce drept, cer mijloace de apărare și aceste mijloace sunt: calitățile omului, caracterul său, mintea, neastâmpărul în activitate și sporire.

VI. Conservarea bunurilor noastre.

Trecând la partea a doua a problemei sociale, aceea a conservării tuturor bunurilor unei națiuni, vedem că e mult, când cineva e în stare și are priceperea a-și apăra

bunurile ce le are; — dar numai ca să le apere și unele din ele să le și îmulțească, tot nu e de ajuns.

Apărarea e necesară numai când bunurile sunt atacate, când vine dușmanul să le răpească prin forță, prin înșelăciune, sau prin cale regulată, prin superioritatea adversarului.

Bunurile însă se pot pierde, pot să treacă de la unul la altul și fără răpire sau înșelare.

Nestiind să le conserve, nestiind ce să facă cu ele, și — le pierde prin neglijență, nesocotință, prin lux, prin diferite vicii și patimi costisitoare, adesea ori chiar prin sentimente prea generoase, ospitalitate prea multă, prietenie întinsă cu petreceri, fudulie și altele.

Câți români nu s'aș ruinat și câtă avere românească nu a trecut de la români la străini, pe căile acestea, — în modul acesta prin defectele, fie și calitățile prea generoase ale românilor, mai cu seamă a acelor din clasele de mai sus.

Numai acela își poate da seamă, care a apucat să cunoască societatea noastră acum 30 — 40 ani înainte.

Dacă toate aceste averi ar fi trecut măcar

de la români la români, de la posesori români netrebniți, la posesori români mai vrednici, nu era nici un rău, ci poate mai bine pentru națiunea românească.

Ceia ce însă e dureros, e că averile și în multe cazuri și situațiunile sociale, în mare parte au trecut la străini.

Eă socot, că tocmai această lipsă la români, acest defect de a nu voi și a nu avea putere de a-și conserva averea, a deschis pofta mare a străinilor, a ovreilor, și mai mult, căci sunt și cei mai mult, căci sunt și cei mai lacomi, ca să apuce tot pe întrecute de la noi și treptat să ne supuie lor ocupându-ne ei temeiul existenței și luându-ne din mână unul câte unul, isvoarele de traiu de tot felul.

Tare mi-e teamă, ca nu cum-va filosofi și guvernanti nostri de tot felul, să nu fie bărbați destul de vrednici și la înălțimea situațiunei grele a neamului nostru din timpurile de față.

În cele două adunări, oamenii nostri politici, înconjoară chestiile mari, ca și cum nu le-ar cunoaște, sau ca și cum le-ar fi frică de ele, pierzând timpul cu învinuiri reciproce.

Din discursurile ce se publică, un adevăr

mare reiese: nu, sorta românilor e secundară, totul e Statul, care oferă ranguri sociale, slavă, avere, mărire.

Un adevărat patriotism, o adevărată politică românească nu pote fi alta de cât aceea de a conserva pe români, bunurile și drepturile lor, a sacrifica, a jertfi totul pentru conservarea națiunii.

Legile noastre democratice și liberale, să nu ne împingă la aplicarea principiului periculos de om și om, principiu care este soluția oricăruia popor istoricește consolidat,

Tare mi-e teamă, ca într'o bună zi să ne pomenim că toți Evreii au drepturi politice în țara noastră, și că vor putea ajunge tot ce le va trăzni prin cap.

În ziua în care decretele de numire în funcțiuni, diferitele proiecte de reforme și acte publice vor purta pe lângă semnătura Regelui, semnătura unui Itic sau Șloim, cetățeni Români asimilați, aceste decrete și acte vor fi tot-de-odată și decretarea stingerii neamului românesc.

Nici o dată și nicăiri, centrele de viață românesce n'au fost mai slabe ca reședință, față de invasiunile streine, ca centrele de acum sociale Românesce, din Regatul României.

Religiunea aproape pretutindeni e căzută; moravurile, toate în descompunere și cosmopolitismul, anarhismul moral implântat de geniul evreesc, ajutat de diferiți cărturari și filosofi își pot proclama succesul în orice centru social românesc.

Care dintre Români a fost un bun observator de oameni, atent și cu interes pentru nația lui, a avut amărăciunea, trăind și mișcându-se printre Români, de a se convinge în de-ajuns, că corupția de tot felul s'a întins ca o pecingină până în toate colțurile țerei și a cuprins toate stratelele sociale.

Nici o dată nu a avut nevoie poporul românesc, de deșteptarea conștiinței naționale, ca în prezent.

Dacă imediat după unire și după înființarea Statului român, am fi dat toată atențiunea culturii serioase a poporului român, de sigur, fără nici o îndoială, că am fi astăzi mai tari politicește, mai puțin strimtorați economic, și mai puțin îngrijați de viitorul nostru.

Știindu-ne apăra și știind prețui și conserva bunurile naționale ce le avem, facem mult, îndeplinim două condițiuni mari, ale întemeierii unui popor; dar aceasta nu e

încă suficient, căci viața unui popor, nu e un ce fix, un ce tărmurit, un ce plecat de la centru, cu limite la periferie, ci ea este în întregimea ei, un complex de forțe ce se organizează, crește, se mărește fără limite, dând naștere la o uriașe putere omenească, ce tinde necontenit spre existență, mărire și progres.

VII. Impopularea României

Pe lângă apărare și conservare, un popor trebuie, să mai aibă și calitatea, puterea de a se întinde numeric.

Se zice că în România ar mai fi loc încă pentru 10 milioane locuitori, peste ceia ce există astăzi.

Aceste 10 milioane au să vină fără nici o îndoială, dar nu este indiferent pentru neamul românesc, cine au să fie cele 10 milioane de inimi omenesti.

Numărul și el e putere mare.

Între două popoare de același grad în cultură, mai puternic e acela care e cel mai numeros.

E o vorbă ce circulă mult printre Români, vorba că un om de stat Român, ar

fi formulat unde-va, ca ideal pentru statul român, că e indiferent cine va locui pe aceste pământuri, civilizație numai să fie.

Mare admirator al civilizației, mai e și acest bărbat român de stat!

El poate fi bun pentru evrei, ori pentru ori și cine, dar nouă Românilor ne este cel mai mare dușman, dacă aceasta este credința și năzuința lui.

Să căutăm dar să ne înmulțim, să ne întindem cu numărul, să umplem țara aceasta cu români, fiind că puterea unui popor stă în mulțimea copiilor, ce el este în stare să-i nască, și să-i crească, să-i înarmeze și să-i îndrepteze spre un viitor fericit.

Ori-ce româncă să ne fie scumpă, s'o cinstim, și să privim în ea pe mama copiilor, educatoarea lor și, centrul vieții românești, prin calitățile ei fără pret, întru cât ea naște copii și este factorul cel mai nimerit la educația lor.

Într'o societate, unde femeile nu se cinstesc și unde viața publică, o sustrage de la datoriile ei de mamă și casă, viitorul societății e periclitat.

Poți comanda aiurea ori și-ce, mașini agricole, instrumente musicale, etc. copii însă nu.

Copii trebuie să-î faci și să-î crești, să-î îndreptezi spre progres și viață nouă.

Ceea ce un popor e în stare să facă din copii lui, aceia e și puterea și toată fericirea lui.

VIII. Apel către Români

Să fim dar atenți neîncetat la aceste trei mari adevăruri, la aceste trei mijloace unice care sunt salvarea noastră și generația viitorului nostru.

- 1) Să căutăm să știm să ne apărăm.
- 2) Să căutăm să știm să ne conservăm pe noi și bunurile noastre.
- 3) Să căutăm să ne întindem, ca să umplem cu Români tot pământul acesta bogat și împodobit de Dumnezeu cu atâtea daruri.

Și întru acest gând să-ne ajute creatorul, nouă și tuturor românilor buni. Amin.

Numărul 3 al «Bibliotecei populare antisemite», va conține un important studiu economic datorit d-lui *B. P. Hajdeu*, care a bine-voit să ni-l trimeată într'adins pentru biblioteca noastră.

Studiul ne-a fost trimis împreună cu o scrisoare, pe care o vom publica ca prefață în viitorul număr.

Numele d-lui *Hajdeu* e o garanție destul de sigură pentru succesul Bibliotecei noastre și vom avea încă ocasiunea; de a anunța pentru numărul 4, un studiu datorit tot unui scriitor român celebru.

